

Vi Adoptiv *familjer*

Återresan blir ett minne för livet

Från och med detta nummer av Vi Adoptivfamiljer kommer ledamöterna i FFIA:s styrelse att skriva på ledarsidan. Först ut är Birgitta Nilsson, som har varit med i FFIA:s styrelse sedan början av go-talet. Hennes intresseområde är återresor och rötter och de senaste åren har hon också varit vice ordförande.

FFIA har arrangerat resor till Indien, Sri Lanka och Guatemala och under det senaste året också till Kina. Det har under åren blivit många trevliga möten och telefonsamtal med familjer, adopterade barn och ungdomar.

Våra barn är oftast mycket medvetna om sitt ursprung, och vid 10-12 år kan det vara dags att besöka födelselandet. En resa med barn i denna ålder måste givetvis planeras så att dagarna inte blir för långa, och att vi inte bara besöker barnhemmet utan även platser av intresse för barn, typ zoo, elefantridning. Inte för många museer, palats eller tempel. Möjlighet till lek och avkoppling måste finnas.

Åren runt puberteten kan ibland

vara stormiga men vid 18-20 år vaknar intresset igen. En del av dessa ungdomar har varit lite ifrågasättande över att resa på "gruppresor". Vid hemkomsten har de allra flesta uttryckt att resan varit det bästa de gjort. Inga föräldrar/kompisar/pojkvänner kan helt sätta in sig hur det är att åka tillbaka. Att då göra det med kamrater med liknande bakgrund, som verkligen förstår, gör resan till ett minne för livet.

VID SJÄLVA BESÖKET på barnhemmet är det bra att ha eventuella frågor uppskrivna. Det är lätt att glömma en fråga eller att ta kort på någon.

Det är också bra om det finns möjlighet att komma tillbaka en dag se-

nare, om så bara för att säga "hej då".

Oavsett när eller hur man gör sin återresa brukar de flesta vara nöjda med att de har åkt tillbaka, om inte annat så för att se landet där man en gång föddes.

Varför är resorna så dyra? Specialresor blir alltid dyrare än färdiga koncept. Vi försöker hålla en bra hotellstandard, vilket behövs om man till exempel vill ha pool. Hotellet ska ju också fungera som ett "andningshål", där man bearbetar alla intryck.

DE FLESTA ADOPTIVBARN HAR någon gång funderat över sitt ursprung, sitt utseende, sin biologiska familj. Vem är jag? Vem är jag lik? Att söka efter sitt ursprung har olika förutsättningar i olika länder. De flesta givarländerna kräver att den som söker efter sina biologiska släktingar är myndig. FFIA (och i vissa fall MIA) kan hjälpa till att försöka hitta en person som kan hjälpa till i sökandet.

Det är viktigt att tidigt tänka på vad letandet efter ursprunget kan få för konsekvenser, både för den adopterade själv och för den biologiska familjen. Man behöver också tidigt tänka över vad man ska göra med den information som eventuellt kommer fram.

Kulturskillnaderna är stora mellan våra givarländer och Sverige. Den biologiska mamman kanske lovades anonymitet av barnhemmet, och den som söker sitt ursprung kanske inte har tillräckligt stor förståelse för den sociala verklighet som råder i landet.

Har jag legat här? Röda Korsets barnhem i Bangkok 2003.

FORTS PÅ SIDAN 14

Ledarsidan om återresor.....	2
Från Kansliet	3
Barnår pensionsgrundande.....	5
Samtal med tre unga tjejer.....	6
Frågor till adopterade.....	10
Turist född i Kina.....	12
Fallgropar för föräldrar.....	13
FFIA i Stockholm.....	14
Notiser.....	15
Familjesidan.....	16

... De tycker att det måste ställas andra krav på adoptivföräldrar än på biologiska, kanske att de ska ha mer inlevelse och engagemang. ...

Läs på sidan 6-11 om ungdomars funderingar över identitet, föräldrar och kontakten med ursprunget.

Vi Adoptivfamiljer

Tidning för Familjeföreningen för internationell adoption

Ansvarig utgivare: Lars-Erik Ek

Redaktion:

Ing-Marie Söderberg, Vaksala Råby,
755 94 Uppsala, tel 018-31 74 04
tillraby@telia.com

Kerstin Krebs, Svarvargatan 1:3,
111 49 Stockholm, tel 08-653 21 33
kerstin.krebs@telia.com

Catherine Paterson, Örngatan 4,
431 68 Mölndal, tel 031-16 77 17
catherine@logiken.se

Material till: Ing-Marie Söderberg,
adress se ovan

Omslagsbilden:

Nirmala, Ellinor och Angélica - tre
tjejer med åsikter. Foto Ing-Marie
Söderberg

Orden som förändrar allt ...

Under år 2005 har vi på FFIA haft glädjen att säga välkommen hem till 164 barn och deras familjer, som nu befinner sig på olika platser i landet. Någon gång i höst kommer FFIA att ha varit delaktiga i 3000 adoptioner.

"Välkommen hem Alice! Född i Kina 20 november 2004, i vår famn 10 december 2005."

Annonser av detta slag förekommer numera ganska ofta i våra dagstidningar och för oss på FFIA:s kansli har dessa ord en särskild betydelse. Vi är delaktiga. En svindlande tanke är att någon gång under hösten kommer FFIA att ha varit delaktiga i 3000 adoptioner.

VÄLKOMMEN HEM och i vår famn – ett fåtal ord men med en innebörd som förändrar allt för det hemkomna barnet – och för övriga familjen förstås.

Under år 2005 har vi på FFIA haft glädjen att säga välkommen hem till 164 barn och deras familjer, som nu befinner sig på olika platser i vårt avlånga land. 129 av dem är flickor och 35 är pojkar.

Från FFIA:s största adoptionsland Kina kom 117 barn. Från vårt äldsta adoptionsland Indien kom sex barn, ett barn från ISRC, Kolkata och fem barn från SOFOSH, Pune. Och från Colombia kom det hem tolv barn, från Vietnam 19 barn och från Thailand kom det hem tio barn, nio barn genom DSDW och ett barn från Röda Korsets barnhem.

Barnen kom från nio olika provinser och 22 olika barnhem i Kina*.

När det gäller Thailand** kom barnen från fyra barnhem i Bangkok och ett i söder, och från Vietnam*** från sociala center i norr och söder.

Föregående år blev också det år då flest familjer någonsin valde att anmäla sig via FFIA samt ansöka om adop-

tion via oss. Vi tycker det är fantastiskt roligt att se att intresset för att adoptera genom FFIA ökar så kraftigt.

I dagsläget har vi möjlighet att sända ansökningar till Kina, Colombia, Indien och Sri Lanka. Vi har väntetid i registret för att ansöka om adoption från Vietnam.

När det gäller Thailand så har vi möjlighet att förmedla ansökan till Röda korsets barnhem omgående, men när det gäller att adoptera genom myndigheten DSDW så avvaktar vi besked om kvoten för år 2006, det vill säga hur många ansökningar FFIA får förmedla i år. Vi hoppas få information om detta inom kort.

Handläggningstiden i Thailand har dock minskat under året och barnen har varit yngre vid adoptionen än tidigare. Detta beror på att man på DSDW har skyndat på utredningsperioden för de övergivna barnen. Allt för att barnen skall finnas på barnhem så kort tid som möjligt.

NÄR DET GÄLLER COLOMBIA har handläggningstiden ökat till omkring ett och ett halvt – två år. Detta beror till stor del på att inhemska adoptioner har ökat och att colombianska familjer går före de internationellt sökande i kön hos ICBF.****

I Kina har handläggningstiden ökat till omkring tolv månader, dels för att det kommit fler ansökningar, men även här har de inhemska adoptionerna ökat. Det innebär helt naturligt att det finns färre barn tillgängliga för internationell adoption.

FORTS PÅ NÄSTA SIDA

Orden som ...

FORTS FRÅN SIDAN 3

Barnen får en ny familj sitt hemland, vilket är en positiv effekt av internationella adoptioner.

Familjehemsprojekt och liknande leder ofta långsiktigt till en attitydförändring och till ökade inhemska adoptioner. Adoptionsorganisationerna främjar och stöder sådant arbete över hela världen.

ÖVRIGA HÄNDELSER AV VIKT är att Kina ratificerade Haagkonventionen i september och det kommer att påverka adoptionsproceduren på flera olika sätt. De flesta förändringarna kommer vi dock att märka av i slutet av året.

Adoptionerna blir konventionsadoptioner, vilket innebär att de blir giltiga så snart adoptivbarnet kommer till Sverige.

Någon gång i maj kommer en delegation från CCAA till Sverige för att bland annat berätta mer för oss adoptionsorganisationer om hur Kina kom-

mer att arbeta vidare med Haagkonvention i sitt fortsatta adoptionsarbete.

Allt flera familjer och adopterade vänder sig till oss med frågor kring återresor, sin adoption och sitt ursprung.

Det kan vara frågor som till exempel adresser till barnhem och kontaktpersoner i adoptionsländerna, och funderingar kring ursprunget och möjligheten att söka vidare efter de biologiska föräldrarna. Vi har under året sett att behovet ökat påtagligt.

Världen står stilla och tiden stannar säkert delvis upp för er familjer när ni väl kommit hem med ert barn.

För oss på FFIA fortsätter dock vårt speciella men dock dagliga arbete med att välkomna hem så många barn det finns adoptionsansökningar för.

Vi vill dela med oss av vårt "dagliga arbete" till er som har varit hemma ett tag. Vi vill gärna berätta om verksamheten i de länder ni känner särskild tillhörighet till.

Vad vill ni att vi skriver om här och eventuellt på andra ställen i tidningen?

Välkomna att höra av er till mig via e-post, helene.mohlin@ffia.se, eller på annat sätt och framför era önskemål.

HELÉNE MOHLIN

TF VERKSAMHETSCHEF

Häri från kom barnen 2005

*Kina

Guangxiprovinsen: Wuzhou SWI, Hepu SWI och Nanning SWI

Guangdongprovinsen: Yangyang SWI och Dianbai SWI

Gansuprovinsen: Jinchang SWI

Jiangxiprovinsen: Shangrao Xinzhou SWI, Jingdezhen SWI, Tongu WI, Jiujiang SWI, Yifeng SWI och Jianxin SWI

Henanprovinsen: Jiazhou SWI och Luoyang CWI

Jiangsuprovinsen: Nanjing SWI, Huaian SWI, Suzhou SWI, Kunshan SWI och Nantong SWI

Shaanxiprovinsen: Yuyang SWI

Lianoningprovinsen: Anshan CWI

Shandongprovinsen: Qingdao CWI

**Thailand

Pakkred Babies home (Bangkok): 3 barn

Rangsit Babies home (Bangkok): 1

Phya Thai babies home (Bangkok) : 3

Songkhla Children's home (i söder): 1

barn samt 1 barn från Röda Korsets barnhem i Bangkok.

***Vietnam

Sociala centret i Vung Tau (söder): 12 barn

Sociala centret i Phu Tho (norr): 2 barn

Sociala centret i Bac Kan (norr): 3 barn

Sociala centret i Hanoi (norr): 2 barn

****Colombia

Bogota: 4

Maizales, Caldas: 1 barn, Quindio: 2

Meddlin; 2, Nariño: 2, Cauca: 1 barn

FFIA:s kansli

Tel: 031-704 60 80
Karl Johansgatan 41-43,
Box 12027, 402 41 Göteborg.
e-post: adoption@ffia.se

FFIA på babymässa

Den 27 till 30 april är det "Baby Barnmässa" på Svenska Mässan i Göteborg (Mässans gata/Korsvägen).

FFIA kommer att vara representerade i monter B 01-21.

Vi kommer att informera om adoption som en möjlighet och berätta om vår medlemsverksamhet. Litteratur, filmer och annat material kommer att finnas tillgängligt.

Två föreläsningar hålls den 27 och 28 april.

Öppettider: 27 och 28 april 10-18, 29 april 10-16, 30 april 10-15.

27 april endast öppet för fackfolk.

Mer information på FFIA:s hemsida www.ffia.se.

Vård av adoptivbarn nu pensionsgrundande

Adoptivföräldrar får enligt nya regler en utökad möjlighet att tillgodoräkna sig pensionsgrundande belopp för små barn. Försäkringskassan räknar med att hitta de allra flesta genom en datakörning i oktober 2006. För dem som inte är registrerade i någon databas finns anmälningsblanketter tillgängliga från och med november 2006.

Personer, som tagit emot barn i syfte att adoptera, har från och med 2005 rätt till pensionsgrundande belopp för barnår i max fyra år per barn fram till dess barnet fyller tio år. De nya reglerna gäller retroaktivt från 1960.

Försäkringskassan arbetar nu med att se till att datakörningen kommer att omfatta så många adoptivföräldrar som möjligt.

– Vi gör en datakörning i oktober 2006 och räknar med att hitta de flesta. Om man inte har fått ett beslut under november 2006 ska man kontakta Försäkringskassan. Då kommer också anmälningsblanketter finnas tillgängliga, säger Annika Fröling på Försäkringskassans pensionsavdelning.

Har det gått lång tid sedan adoptionen finns det risk att Försäkringskassan inte har uppgift om den i sina dataregister. Adoptivföräldrar bör ändå invänta datakörningen och det utskickade beslutet.

– Vi kommer att informera på Försäkringskassans hemsida, och vi samarbetar med adoptionsorganisationerna, pensionärsorganisationerna och MIA. Vår ambition är att nå alla personer som omfattas av de nya reglerna, säger Annika Fröling.

PENSIONSGRUNDANDE BELOPP för barnår ska tillgodoräknas den som har tagit emot ett barn i syfte att adoptera det. Det pensionsgrundande beloppet ska tillgodoräknas en adoptivförälder, för maximalt fyra år. Bestämmelsen gäller för varje barn från den tidpunkt man har fått barnet i sin vård, dock längst till och med det året barnet fyller tio år.

Bestämmelsen trädde i kraft januari 2005 och gäller retroaktivt från och

med 1960. Man kan endast få barnår för ett barn i taget. Det innebär att om man adopterar två barn samtidigt så får man barnår för ett av barnen. Om barnet får ett syskon under fyra årsperioden får man också endast barnår för ett av syskonen.

Pensionsgrundande belopp för barnår ska tillgodoräknas den av föräldrarna som för det aktuella året har lägst pensionsunderlag (summan av pensionsgrundande inkomst och pensionsgrundande belopp).

För åren 1960-1998 tillgodoräknas det pensionsgrundande beloppet modern, om det inte sedan tidigare finns en anmälan om överlåtelse till fadern.

Oktober 2006: Försäkringskassan

genomför en datakörning där de flesta adoptivföräldrar hittas och beslut skickas ut till dem om pensionsgrundande belopp för barnår.

November 2006 – mars 2007: Om man inte har fått något beslut från Försäkringskassan kan man under denna period själv anmäla om att tillgodoräknas pensionsgrundande belopp för barnår.

31 mars 2007: Sista dagen att komma in med anmälan till Försäkringskassan om tillgodoräknande av pensionsgrundande belopp. Även sista dagen för att komma in med en anmälan om överföring av pensionsgrundande belopp till den andra föräldern.

Den som adopterar får ett barn med bagage

Adoptivföräldrar måste ta barnet på allvar när det frågar om varifrån det kommer. Och de måste ge barnet en positiv bild av ursprungslandet. Det och mycket annat tycker de tre tjejerna i Vi Adoptivfamiljers panel i ett samtal om ursprunget och familjens roll.

En snöig lördag i februari kommer Angélica till Uppsala. Det behövs ingen nejlika i knapphålet, det är inte så många indiska tjejer som kliver av tåget från Dalarna den dagen.

Vi köper några "studentskor" till fikat och åker hem till Nirmala i den lägenhet hon delar med en kompis. Ellinor – även kallad Elli – är också där. Det var tänkt att en fjärde flicka också skulle vara med, hon skulle få representera "dem som är ointresserade av sitt ursprung". Men det visar sig att hennes engagemang är så minimalt att hon inte ens vill delta i det här samtalet. Det hjälper inte att vi lockar med middag efteråt.

Angélica har aldrig varit i Uppsala förut, och hon känner inte Nirmala och Ellinor. Men tjejerna har mycket gemensamt, det framgår ganska snart.

De är alla tre födda samma år, 1984, och de har stort intresse för ursprunget och ursprungslandet. De visar sig också vara överens om en massa saker, till exempel hur man bejakar sitt ursprung och hur en bra adoptivförälder ska vara.

SÅVÄL ELLINOR SOM ANGÉLICA har alltsedan tidiga barndomen varit väldigt medvetna om det faktum att de är adopterade, och har grubblat mycket över varifrån de kommer och varför de har blivit lämnade. De säger båda att de periodvis har mått ganska dåligt av det.

– När jag varit ledsen har jag näs-

tan alltid trott att det beror på att jag är adopterad – men det behöver ju inte höra ihop, säger Ellinor.

Hon tycker att hon bär med sig ett svek från den första mamman. Och rädslan för svek har följt med genom åren, "aldrig från familjen, men folk runt omkring".

Angélica har också känt rädsla för att bli lämnad igen, men har funnit tryggheten i sin farmor, "hon finns alltid".

DET KAN TYCKAS MÄRKLIGT att Ellinor och Angélica är och har varit så fixerade vid sina tre-fyra första månader, en så liten del av deras liv. Men dessa månader har varit oerhört betydelsefulla. Nirmala, som bodde fyra år i Indien och nära på har minnen från den tiden, har tagit det lugnare. Hon är intresserad av sitt ursprung, men har inga problem med att vara adopterad.

Angélica berättar att hennes funderingar började redan i fem-sexårsåldern. Så fort hon kunde läsa själv lånade hon böcker på biblioteket om livet i Indien.

– Jag föreställde mig att det var jag som var på bilderna i de där böckerna. Jag fantiserade om att jag satt hos min indiska mamma i ett hus vid havet, det var palmer runt omkring. Drömmen var väldigt verklig.

Det ligger en stor smärta i vetskapen att man blivit övergiven av sin första mamma. För många adopterade är det viktigt att få en förklaring till varför man blivit lämnad. Angélica löste

det på ett väldigt drastiskt sätt – när någon frågade sa hon att mamman blivit skjuten!

Nirmala hade också en period i åtta-nioårsåldern med grubbel över mamman i Indien. Hon hade en annan variant; hon tänkte sig att såväl mamman som morföräldrarna hade drunknat i en flod. För pappan fann hon också en bra förklaring: han hade rest till Europa, där det var krig!

Ellinor har sedan hon var liten varit helt inställd på att hitta sin mamma i Colombia. När hon var 15 år gjorde hon slag i saken och tog på eget initiativ kontakt med Adoptionscentrum. De hjälpte henne att få kontakt med en advokat i Colombia, som mot betalning letade reda på familjen.

När jag var liten och såg indianer som spelade på stan blev jag alldeles till mig. Jag var övertygad om att någon av dem var min pappa.

Ellinor

För ett år sedan fick hon brev med foto på mamman i Colombia, hon fick också veta att hon hade fem syskon. Pappan vet hon inget om.

Men brevet blev först en besvikelse för Ellinor, det verkade som om mamman bara var ute efter pengar. Lite längre fram i brevet skrev hon dock att hon alltid tänkt på Ellinor, att pappan

ELLINOR RUTH CACERES LARSSON är 22 år och bor Uppsala. Hon är född i Bogotá i Colombia, och kom med eskort till Sverige vid tre månaders ålder.

Ruth Caceres är det colombianska namnet. Efternamnet Caceres lade hon till själv i tonåren.

Ellinor vill gärna åka tillbaka till Colombia men det har ännu inte blivit av. Föräldrarna var dock där när de hämtade hennes ena storasyster. Hon har också en syster som är pappans biologiska barn.

Ellinor har pluggat företagsekonomi. Helst vill hon dock bli socialsekreterare, för att sedan jobba med hemutredningar för adoptioner. Hon funderar på om hon kan läsa upp betygen så att hon kan komma in på utbildningen.

Men det är lite stiltje just nu, som Ellinor själv uttrycker det.

CHITRA MARIA ANGÉLICA KORSE, 21 år, är uppväxt i Ljungskile men bor just nu i Falun. Hon kom till Sverige med eskort från Calcutta i Indien när hon var fyra månader. Chitra är det indiska namnet, som Angélica använder i sin e-postadress.

Hon har bott och jobbat ett år som au-pair i London och gjort flera andra utlandsresor, dock aldrig till Indien. Det är en dröm som återstår att förverkliga.

Hon har en lillebror som är familjens biologiska barn. Med honom kom hon bra överens när de var små, det gick sämre i tonåren.

Nu pluggar hon till 7-9-lärare i engelska och religion i Falun, men har börjat tvivla på att det verkligen är lärare hon vill bli. Så framtiden är lite oviss. Egentligen skulle hon också vilja bli socionom, som Ellinor.

NIRMALA LINNÉA SÖDERBERG, 21 år, uppväxt i Uppsala, kom till Sverige från Madras i Indien när hon var fyra år. Hon har en storebror som är pappans biologiska barn, och en adopterad lillebror.

Hon har haft lite svårt att bestämma sig för vad hon ska ägna sig åt i livet. Pluggade ett år på folkhögskola i Småland, på en linje med inriktning barn och ungdom.

Den här terminen har hon haft många vikariatstimmar på sin gamla skola, främst på lågstadiet och fritids. Hon trivs jättebra i skolans värld och funderar på att söka antingen lärarutbildning eller fritidspedagogutbildning till hösten.

Nirmala har varit tillbaka till Indien ett par gånger och längtar ofta tillbaka dit. Hon tycker att hon känner sig hemma både där och i Sverige.

lämnat henne när hon blev gravid och att hon därför blev tvungen att lämna ifrån sig Elli.

Alla syskonen har olika pappor, men det är bara Elli som lämnats bort. Just detta är lite svårt att acceptera, varför blev just hon bortadopterad och inte de andra?

Dock inser hon att det under dessa omständigheter förmodligen är hon som haft största turen. Hon vet inte så mycket om familjen, men antar att de är ganska fattiga.

DET ÄR VIKTIGT ATT KUNNA PRATA med sina adoptivföräldrar om adoptionen och allt det som hör till – det är alla tre tjejerna överens om. Två av dem tycker att de fått visst stöd och förståelse av sina föräldrar i den här frågan, den tredje tycker inte det.

Angélica och Ellinor var ju så kort tid i sina ursprungsländer att de knap-

past hann få något med sig därifrån. Det enda de har nu är ett par små foton från barnhemmet (Angélica) och ett foto på mamman (Ellinor).

Nirmala har gott om dokumentation från barnhemmet och dess personal. "Syskonen" från barnhemmet är dessutom nästan alla i Sverige. De har haft god kontakt under hela uppväxten, och har fortfarande. En av dem har fått ett eget barn som Nirmala är gudmor till.

Ellinor och Angélica är lite avundsjuka på Nirmala för det där gänget syskon som hon har med sig från sin indiska by.

Det betyder att hon hade hjälp i sitt sökande efter identiteten under uppväxten. Hon behövde inte känna sig så ensam som jag förstår att både Elli och Angélica gjorde.

– Men en kille som gick i min parallellklass en gång visade sig komma från samma barnhem som jag i Colom-

bia. Det var roligt när vi upptäckte det, säger Ellinor.

Hennes kompisgäng består nästan bara av adopterade, främst colombianer till och med, men de vännerna har hon skaffat sig själv under tonåren.

Angélica hade vänner på högstadiet som var adopterade, men det var ingen av dem som reflekterade särskilt mycket över sin adoption.

– Det är först nu som vuxen jag träffat andra adopterade som funderat som jag över var vi kommer ifrån.

HUR FÅR MAN EN STARK IDENTITET?

– Man bejakar sitt ursprung, säger Ellinor, som tycker att hon idag har en styrka i att ha två identiteter.

Nirmala tycker att hon har en grund, en plattform i Indien som hon kunnat bygga på i Sverige.

FORTS PÅ NÄSTA SIDA

Den som adopterar ...

FORTS FRÅN SIDAN 7

– Jag känner mig svensk, men alla ser ju att jag är mörk. Jag kan inte låtsas att jag är helsvensk, jag måste vara både ock.

Ingen av dem har tyckt att det varit någon nackdel att se osvensk ut, ”det är cool”.

Ellenor tycker att det är när man kommer utomlands det märks hur svensk man är inuti. Och Angélica bejakade starkt sin svenska sida när hon bodde i London – trots att det är väldigt gott om indier där.

Föräldrar får inte hänvisa till pappren och bara säga att det inte finns någon information.

HUR SKA ADOPTIVFÖRÄLDRAR VARA och är det någon skillnad mot att vara biologiska föräldrar?

Ja, det är stor skillnad, tycker alla tre. Man kan vara bra som förälder, men dålig som adoptivförälder.

De tycker att det måste ställas andra krav på adoptivföräldrar än på biologiska, kanske att de ska ha mer inlevelse och engagemang.

– Man ska anpassa sig efter vad barnet vill, menar Ellenor.

Hon tycker att hennes familj borde ha tagit henne med på familjeträffar när hon var liten, men tillägger att det ändå alltid varit lätt att prata med dem om de funderingar hon haft.

Om barnet frågar efter sin första mamma, om var det kommer ifrån, om landet, då ska föräldrarna ta barnet på allvar – detta är något som tjeerna tycker är jätteviktigt och starkt vill understrika.

”Man får inte hänvisa till pappren och bara säga att det inte finns någon information.”

De förstår att det kan vara jobbigt för en adoptivmamma att barnet är intresserat av den biologiska mamman (något som till exempel är bra skildrat i filmen *Bombay dreams*). Men en adoptivmamma som är trygg i sin föräldraroll bör klara det, och förstå att det inte handlar om konkurrens.

Adoptivföräldrar ska gå på familje-

träffar när barnen är små, och de ska prata mycket – gott – om landet. Läs barnböcker, titta på filmer om och från Indien, Colombia, Thailand, Kina ...

– Det är viktigt med en positiv inställning till landet, oavsett hur det i verkligheten ser ut, säger Nirmala, och Ellenor håller med.

– Föräldrar får inte bara se att det är en massa kriminalitet i Colombia, eller förmedla att Indien är smutsigt och fattigt bara för att man kanske själv upplevt det så.

En positiv känsla för ursprungslandet är således viktig för identiteten. Ellenor tror att det kanske finns rädsla hos vissa föräldrar att barnen inte ska se sig som svenskar, utan i stället identifiera sig som till exempel colombianer.

TJEJERNA TROR INTE ATT ALLA som adopterar förstår det speciella med adoptivföräldraskapet.

– Föder du ett handikappat barn får du anpassa livet efter det. Ett adopterat barn har också speciella behov som föräldrarna måste anpassa sig efter, säger Nirmala.

Man kan inte förvänta sig att barnet – även om det bara är fyra månader gammalt – ska vara som ett nyfött biologiskt barn, menar hon. De föräldrar som betraktar sitt barn som ”vilket biologiskt barn som helst” kan få

problem när barnet växer upp.

– Ska du adoptera får du ju ett barn med ett bagage, säger Ellenor så klokt.

DET HAR HÄNT ATT TJEJERNA fått höra att de ska vara tacksamma för att de blivit adopterade. Inte för att föräldrarna har sagt det, men en av dem har känt det som om de tycker det. Ellenor påstår dock att det är en vanlig reaktion från andra.

– Självklart ska man vara tacksam för livet, men föräldrarna adopterade ju för att de ville ha barn, säger hon.

När jag frågar om de ibland önskat att de inte blivit adopterade kommer inte svaren så där omedelbart som jag förväntar mig.

– Jag vet inte, säger Angélica. Nej förresten ... jag är glad att jag kom till Sverige. Jag hade ju knappast fått det bättre i Indien.

Jag tycker att adoptionsföreningarna ska ta större ansvar för att hjälpa barnen att hålla kontakt med ursprunget.

Angélica

Kan föräldrar vara för engagerade?

– Ja ibland. Jag kände en flicka vars mamma ständigt betonade att barnet kom någon annanstans ifrån och att

hon var speciell som var adopterad och därmed inte som andra. Mamman gav henne egentligen aldrig någon chans att få vara svensk, säger Angélica.

Nirmala funderar på om hon har känt att det blivit för mycket Indientjat i familjen.

– Fast ... nej, det är kul, jag har ju den inställningen själv ... Kanske jag skulle tycka att familjen är för Indienfixerad om jag själv varit annorlunda. Om jag själv känt mig mera helsvensk, då hade jag tyckt det var som en särskola för adopterade. Men jag tycker ju att Indien är himla intressant.

HUR BLIR DET DÅ ATT ÅKA TILLBAKA? En reflektion från de tre tjejerna: Kommer man till sitt första land – då kan det vara konstigt att för en gångs skull INTE känna sig annorlunda. Man är ju så van vid att vara det!

Angelica har läst Astrid Trotzigs "Blod är tjockare än vatten" och tycker att författaren bar sig riktigt tokigt åt; att åka till sitt ursprungsland Korea alldeles ensam, och där behöva upptäcka att man inte kan få kontakt med folk eftersom nästan ingen talar engelska.

– Det är jobbigt att ha ett land, men inte språket. I Indien är problemet inte så stort, nästan alla pratar engelska. Är man från Colombia kan man ju välja spanska i skolan. Med Kina och Thailand blir det värre, tror Nirmala.

Det är viktigt att resa tillbaka till sitt land. Jag skulle gärna åka till mitt barnhem och jobba om jag fick chansen.

Nirmala

HON TYCKER ATT MAN KAN ÅKA till ursprungslandet även utan tanke på att leta efter sin mamma eller ens sitt barnhem. Man kan också, om man vill, bara åka dit och känna efter hur landet är.

Hon minns själv hur det kändes att bara gå på gatorna i Calcutta – som hon själv inte har någon anknytning till – och insupa dofterna och se sig

omkring. Hon kan åka vart som helst i Indien, det är hemma för henne.

– Det är en trygghet att veta att det här landet kommer jag ifrån. Jag har sett det med egna ögon och behöver inte ha några fantasibilder.

Angélica skulle gärna revidera sin egna fantasibilder. Hon har velat resa till Indien sedan hon var liten, men har inte lyckats få med familjen på det. Någon gång ska det bli av i alla fall – frågan är bara när. Hon har accepterat att det inte går att få reda på vem den biologiska mamman är.

– Det spelar ingen roll längre. Men jag vill åka till Indien, se hur det är och försöka sätta punkt sedan, inte må dåligt över det mera.

Hon berättar att hon för en tid sedan flög till en kompis i Australien. När hon passerade över Indien (hon kunde se ljusen i städerna) tänkte hon att hon aldrig förr varit så nära sin indiska mamma, och började storgråta.

– Jag tänkte att hon är därnere och vet inte att jag passerar precis ovanför.

Ellinor vet inte riktigt när hon reser till Colombia, men hon "är på G". Hon vill helst åka med sin syster eller med någon vän, eftersom det i planerna ingår att träffa den colombianska mamman och halvsyskonen. Hon vill inte ha med sin adoptivmamma, det mötet tror hon skulle bli för känsligt.

När Ellinor fick brevet från mamman i Colombia kändes det jättejobbigt. Det har tagit ett år för henne att svara – hon lade på brevet precis här omdagen.

– Det känns som att det är ett kapitel som måste avslutas. Jag vill sluta gråta och gå vidare i livet.

ING-MARIE SÖDERBERG

Lästips

om identitet, rotsökning, återresor och föräldrar-barn-relationen

Lindström Sofia, Trotzig Astrid (red), Lein Cato (foto): *Hitta hem. Vuxna adopterade från Korea berättar*. Ordfront, 2003

I denna antologi berättar tjugo vuxna adopterade med egna ord om sina upplevelser och erfarenheter.

von Melen, Anna: *Samtal med vuxna adopterade*.

Rabén Prisma i samarbete med NIA, 1998.

Intervjuer med 18 vuxna adopterade från olika länder. Samtal kring ämnen som är centrala för utlandsadopterade.

Paulrud, Anders: *Amamamor*.

Bonnier Alba, 1996.

En vuxen adopterad söker sitt ursprung och skildrar sina två mödrars liv.

Trotzig, Astrid: *Blod är tjockare än vatten*.

Albert Bonniers Förlag, 1996.

En tankeväckande bok om sökandet efter en identitet som adopterad.

Åsbäck, Christina och Rosenqvist, Anna: *Mariamamma - svenskpräglad med indisk själ*.

Björnen Förlags AB, 2003

Berättelsen om en liten flickas färd från ett barnhem i Indien till adoptivfamiljen i Fågelfors och livet som Anna.

Holmström, Shanti: *Mitt okända hemland*.

Almqvist Wiksell, 1998.

Spännande, rolig och lättläst bok om bland annat en återresa till Indien.

Diskutera på webben

Vad tycker du? Är barnens ursprungsländer viktiga att tala om? Är det inte viktigare att barnen blir svenskar? Hur tycker du som är adopterad – kan föräldrar tjata för mycket om det land du kommer ifrån? Eller kan det aldrig bli för mycket?

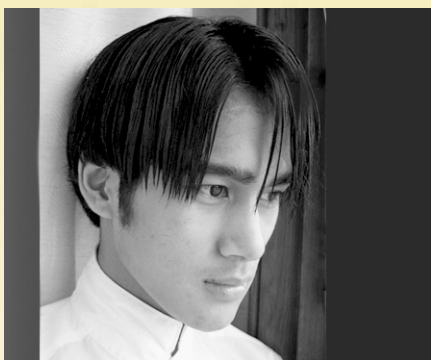
Diskutera på www.ffa.se/ung

Angélica, Ellinor och Nirmala lovar också att svara på eventuella frågor.

Tre frågor om ursprung och föräldrarnas roll

- 1 Har du något intresse för ditt ursprung och första hemland?
- 2 Tycker du att föräldrarna har skyldighet att hålla kontakten med adoptivbarnens ursprung?
- 3 Har du gjort någon återresa/skulle du vilja göra en?

MARCUS PADOONGWONG
21 ÅR, VARBERG

1. Mitt intresse är så stort att jag har lärt mig prata, läsa och skriva thai. Jag håller intresset vid liv genom att laga thailändsk mat, titta på film och TV, lyssna på musik, läsa böcker.

Jag umgås med vänner från Thailand och håller kontakten med mina biologiska släktingar i Thailand.

(Marcus har tagit sin biologiska familjs efternamn.)

2. Föräldrarna har ett ansvar att aldrig förneka, men inte heller pressa sina barn att vara intresserade. Som föräldrar ska man vara öppna och positivt kring barnets ursprung.

Föräldrar ska ta upp frågor kring barnets ursprung och biologiska föräldrar på barnets villkor, då barnet själv känner att det vill prata om det.

3. Jag gjorde min återresa år 2003 för

första gången, och då stannade jag i Thailand i tre månader. Jag sökte mina rötter och försökte se så mycket som möjligt av det verkliga Thailand, det vill säga jag försökte hålla mig ifrån turistområdena.

VEENA TANDEMAR, 14 ÅR
ÖREBRO

1. Jag är inte så intresserad av mitt ursprung eller av Indien. Jag åker på familjeträffen varje år men jag tänker inte på det som en Indien-grej. Det är mer som att träffa gamla kompisar som man alltid har känt.

2. Om barnen är intresserade är det föräldrarnas skyldighet att hålla kontakten med barnens ursprung. Men om barnet inte är så intresserat, som jag, så behövs det inte.

3. Jag har varit tillbaka till Indien en

gång när jag var sex år. Nu vill jag hellre åka till andra ställen.

FRIDA AXELSSON, 19 ÅR
VÄRGÅRDA

1. Ja, det är en del av mig. Jag känner mig privilegierad att tillhöra två kulturer. Jag spetsar öronen extra mycket när det gäller Indien.

Det kan vara sport, nyheter, katastrofer, böcker, mat, reseprogram och dans. Jag har några kompisar som också är adopterade från Indien, med dem känner jag en speciell samhörighet eftersom vi delar en del erfarenheter.

Jag känner också samhörighet med andra indier som jag inte känner. På stan småhälsar jag på andra adopterade indier.

2. Ja, det tycker jag är självklart. Om man stänger alla dörrar till dessa delar av det förflutna förnekar man en

del av barnet. Däremot kan man hålla kontakt på olika sätt.

Det känns viktigt att föräldrarna uppmuntrar och stödjer och pratar om det redan när man är liten. Så att man får den fria viljan att bejaka sitt ursprung.

3. Jag reste till Indien när jag var 15 år tillsammans med mina föräldrar och min lillebror, som kommer från Calcutta. När jag klev av planet var min första känsla att jag var en del av Indien. Men jag hade nog en romantiserad drömbild, som inte riktigt stämde överens med verkligheten.

Jag vill gärna åka tillbaka och då jobba som volontär på ett barnhem, men inte nödvändigtvis mitt eget.

RAVI ROSELL, 22 ÅR GÖTEBORG

1. Ja, jag har intresse för mitt ursprung och hemlandet. Dels tänker jag senare i livet göra en släktforskning, och sedan i och med att jag är kristen så blir det nog någon missionsresa.

Jag har alltid känt medlidande för människor som har det sämre än jag, och det gör att jag vill åka till Indien just för att vara med i olika hjälpprojekt.

2. Jag har alltid tyckt att föräldrarna i den mån det är möjligt ska försöka hålla kontakten vid liv. Sedan när barnen är kring 18 år så kan de själv bestämma hur de vill göra.

Till exempel tycker jag det är tråkigt att mina föräldrar inte uppmunttrade mig mer till att fortsätta prata

med en läkare som vi hade kontakt med, för då hade jag haft kvar mitt hemspråk.

3. Min familj gjorde en återresa i månadsskiftet oktober-november 2002. Det var bra gjort av mina föräldrar att inte resa tillbaka för tidigt med mig och min syster.

För min del kommer det troligtvis att bli fler resor tillbaka till Indien.

SALIM SUNDIN, 17 ÅR YSTAD

1. Sådär, jag tänker inte så mycket på det. Men det händer att jag funderar över vilka mina biologiska föräldrar är och vad de gör. Ibland frågar kompisar om det och då tycker jag det är jobbigt att svara, eftersom jag inte vet något.

Ibland åker vi till Malmö och äter indisk mat. Och så har jag ett par favoritfilmer som handlar om Indien. Sedan har vi ju varit på familjeträffar under hela min uppväxt.

2. Det beror på om barnet själv är intresserad. Vissa föräldrar bryr sig inte om att hålla kontakt med till exempel familjegrupper, och det tycker jag är fel när man märker att barnet behöver det.

3. Jag var med och hämtade min lillasyster och det kommer jag väl ihåg. Jag skulle gärna gör en ny resa till Indien.

NICOLE ATILIUS, 17 ÅR UPPSALA

1. Ja, det har jag. När jag var mindre brydde jag mig inte så mycket om det, intresset har kommit mer nu på senare år. När vi var på en sambafestival i Göteborg, till exempel, då var det som om musiken och dansen grep tag i mig. Jag skulle vilja vara med i en sådan grupp.

Och när jag såg ett resereportage om Brasilien på TV, då tyckte jag det var jätteintressant.

2. Jo, jag tycker det är viktigt att föräldrarna berättar allt de vet om ens bakgrund och om landet. Det handlar ju om ens identitet.

3. Vi har pratat om det i familjen, och det är tal om att åka när jag gått ut gymnasiet. Det vore roligt om vi kunde resa med någon annan Brasilienfamilj, tycker jag.

Jag känner att jag jättegärna vill besöka Brasilien nu, jag vill se barnhemmet och stan där jag bodde.

Kontakt sökes!

Om någon som kommer från Curitiba i Brasilien läser detta så skulle jag bli glad om hon eller han ville starta en mailkonversation med mig. Adressen är: nicole.atilius@spray.se

Hälsningar Nicole

Född i Kina men ändå turist

Trots att jag som duktig adoptivförälder läser kinesiska böcker, hyr kinesiska filmer, firar kinesiskt nyår och köper vackra kinesiska klänningar kommer jag och mina barn alltid att vara turister i Kina.

Varför köper du böcker om Kina till dina barn? Har du böcker om Skottland? Har du böcker om Sverige? frågade min väninna.

Jag svarade att vi ju bor i Sverige. Barnen behöver inte titta på bilder på Sverige, och Skottland (där jag är upp-vuxen) åker vi till flera gånger om året. Men böcker om Kina vill jag ha hemma, jag måste lära barnen något om landet de föddes i.

Jag fick ändå en tankeställare. Jag vill att mina döttrar skall känna en samhörighet med Kina och den kinesiska kulturen. Jag har till och med lovat de kinesiska myndigheterna och lämnat ett suddigt rött tumavtryck på att jag skall lära mina barn om sitt ursprungsland.

Men hur gör jag det? Kan jag göra det överhuvudtaget? Vilken insikt i den kinesiska kulturen kan jag skaffa mig?

KONTAKT MED DEN SKOTSKA kulturen förmedlar jag utan att ens fundera över det varenda gång jag berättar om min barndom eller uttrycker en åsikt.

Vi är inte medlemmar i någon skotsk eller brittisk förening, barnen går inte i hemspråk i engelska, jag har aldrig köpt någon kilt till någon av flickorna.

Men de känner sig hemma när vi kommer till Skottland, de kan kommunicera obehindrat,

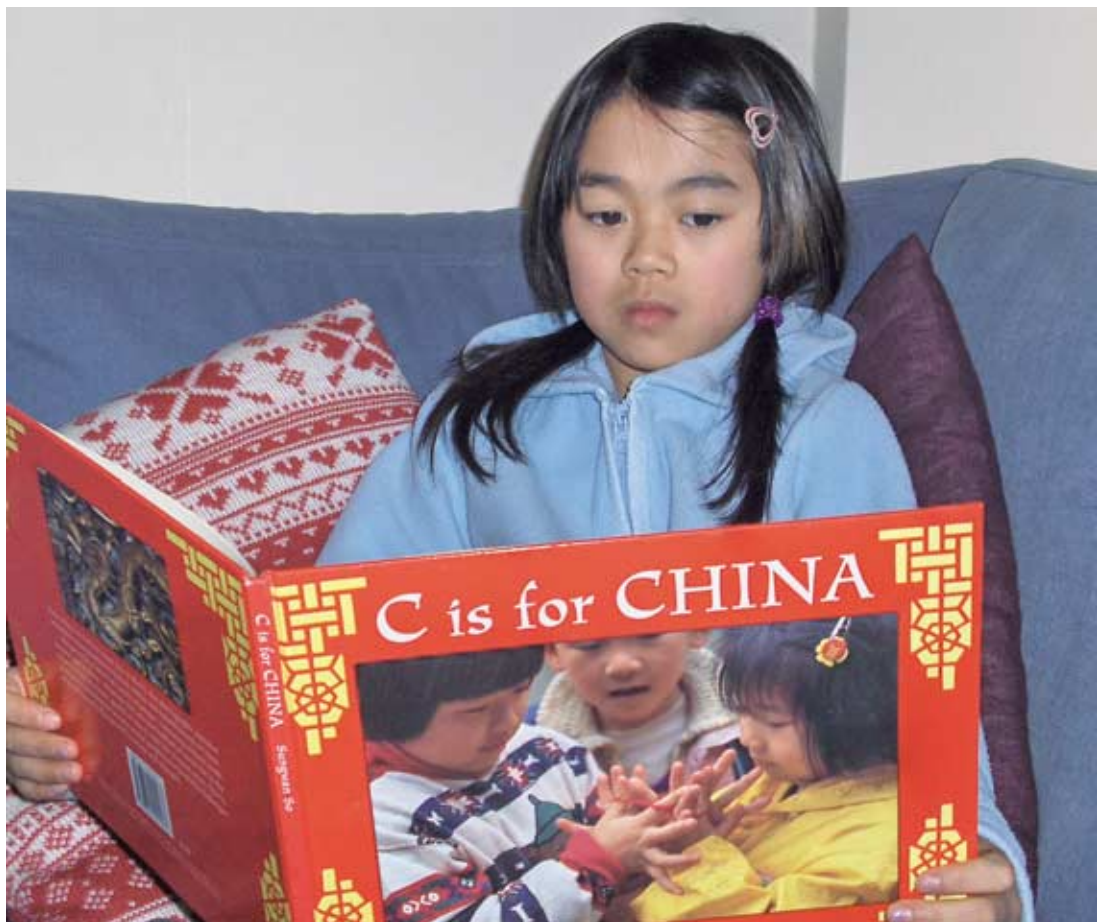
och de kan de sociala spelreglerna där.

Att ge barnen en inblick i den kinesiska kulturen kräver en helt annan ansträngning. När jag började jämföra blev det väldigt tydligt för mig att den bild av Kina jag förmedlar till barnen endast är schablonartad. Trots att

jag som duktig adoptivförälder läser nästan varenda kinesiska nutidsroman jag hittar, hyr kinesiska filmer, firar kinesiskt nyår på kinesisk restaurang och ser till att flickorna har varsin kinesisk klänning.

Det finns familjer som kastar sig in

Populär kultur. Emma har många Kinaböcker men läser helst Bamse ändå.

i Kina-projektet med ännu mer energi och ambition. I USA går många adopterade barn som är födda i Kina på kinesiska skolor, eller har mandarintalande barnflickor.

I Sverige har ett adoptivbarn rätt till undervisning i sitt ursprungslands språk, och det finns familjer som fått hemspråksundervisning i kinesiska för sina barn.

Andra går och lär sig kinesiska tillsammans med barnen; det finns en växande marknad för sådana kurser. Och dessutom finns alla ideella föreningar, träffar, nyårsfirande och inte minst mailinglistor.

Att få reda på lite om kinesiska matvanor, klädsel med mera och att hitta vuxna förebilder är relativt enkelt, åtminstone i en svensk storstad. Filmer som *Crouching Tiger* och *Den röda lyktan* har blivit stora kommersiella succéer, och på vilken videobutik som helst borde man kunna hitta kinesiska filmer.

FÖR INTE SÅ MÅNGA ÅR SEDAN vann en kinesisk författare Nobelpriset och fler och fler nutidsromaner finns i bokhandeln eller på biblioteket.

Genom att läsa romaner eller se på filmer får man en viss insikt i hur man tänker och beter sig i Kina, och hur det är att leva i Kina idag. Kanske kan det i allra bästa fall ge oss, och så småningom även våra barn, en bättre uppfattning om de levnadsvillkor som ledde fram till att våra barn kom till ett barnhem.

Men trots att vi gör allt detta och att vi kan köpa oss de yttre attributen, som de vackra kinesiska klänningarna som hänger i våra garderober, kommer jag och mina barn alltid att vara turister i Kina.

CATHERINE PATERSON

Diskutera på webben

Hur gör du för att förmedla ditt barns ursprungslands kultur? Tycker du det är viktigt?

Hemspråksundervisning, kulturföreningar och landsträffar - är det alldeles överdrivet?

Diskutera på www.ffia.se/ung

BOKTIPSET

Bortom de goda föresatserna

Den amerikanska boken "Beyond Good Intentions" innehåller texter om tio olika aspekter på föräldraskap till internationellt adopterade barn. En viktig och intressant bok enligt recensenten.

Korean @doptees Worldwide, K@W, är en internationell organisation som dels är ett nätverk för Koreaadopterade, dels vill sprida information och kunskap om Korea och Koreaadoptioner och mer generellt om adoptionsfrågor. Organisationen är genom sitt eget förlag en kanal där Koreaadopterade kan uttrycka sig och bli utgivna, men förutom detta säljer man böcker om adoption, och om och från olika länder.

En viktig och intressant bok från K@W är "Beyond Good Intentions" av den amerikanska författarinnan Cheri Register.

Cheri Register är mamma till två numera vuxna döttrar, båda adopterade från Sydkorea som spädbarn. Hon är författare och lärare i "creative writing", och bosatt i Minneapolis, Minnesota, där andelen Koreaadopterade i befolkningen jämförelsevis är mycket hög. Hon har tidigare skrivit om internationell adoption i boken "Are Those Kids Yours?". Tyvärr finns hennes böcker än så länge bara tillgängliga på engelska, vilket också gäller de flesta böcker som säljs av K@W.

"BEYOND GOOD INTENTIONS" innehåller texter om tio olika aspekter på föräldraskap till internationellt adopterade barn. Boken pekar på ett antal fallgropar, lätta att trilla i, t ex "Wiping Away Our Childrens Past", "Holding the Lid on Sorrow and Anger" och "Judging Our Country Superior".

I boken talas genomgående om det fiktiva ursprungslandet för adopterade barn, "Tapoda", och adoptivföräldrars förhållningssätt till barnets bakgrund i Tapoda och de tapodanska biologiska föräldrarna, till tapodansk kultur med mera. Cheri Registers förklaring till varför hon valt att skriva om "Tapoda" och inte om Korea, Kina eller Vitryssland gav i alla fall mig både

en aha-upplevelse och ett litet fniss.

Varje kapitel inleds med ett karikerat uttalande, något som en adoptivförälder skulle kunna tänkas säga eller kanske tänka. Syftet är inte att i första hand ironisera, utan snarare att få läsaren att se sig själv i skrattspegeln och känna igen sig. Cheri Register är noga med att säga att även hon sett sig i samma spegel, och inte har för avsikt att mästra någon.

I INLEDNINGEN TILL KAPITLET "Judging Our Country Superior" skriver hon:

"...Poor, underdeveloped Tapoda was no place for an intelligent, talented girl like her. Why, the Tapodans keep women oppressed. The whole country looks run-down and dirty, and they eat the most awful things there".

I texten diskuterar Cheri Register adoptivföräldrars och omgivningens förhållningssätt till barnets ursprung och vad som skapar upplevelsen av att höra hemma i ett land. Vad innebär det att vara – i det här fallet – amerikansk? Vad innebär det att vara koreansk? Kan man känna sig helt tillhörig i det land man utan eget val kommit att leva i om man ofta får frågan om man inte känner sig tacksam för att man fått komma dit?

Författaren har skandinaviska förfäder och -mödrar och har haft omfattande kontakter med Koreaadopterade i Europa och även i Skandinavien, något som hon beskriver i bland annat detta kapitel, som jag tycker hör till de mer spännande bland texterna.

Cheri Register skriver om svåra och angelägna frågor. Hennes bok är tankeväckande och lätt att ta till sig, och dessutom rolig att läsa. Jag rekommenderar den till alla varande och blivande adoptivföräldrar.

KERSTIN KREBS

Boken kan enklast beställas genom KAW@koreanadopteetees.net

FFIA - nu även i Stockholm

Sedan hösten 2005 finns nu FFIA/ Stockholm, en medlemsgrupp som har arrangerat aktiviteter för blivande adoptivföräldrar och adoptivfamiljer. Siktet är inställt på att under 2006 bilda en lokalavdelning av FFIA i Stockholm.

Trots att FFIA har många medlemsfamiljer i Stockholmsområdet har verksamheten – bland annat träffar och kurser för blivande adoptivföräldrar – varit i en ganska blygsam skala. Sedan hösten 2005 finns nu FFIA/ Stockholm, en medlemsgrupp som har arrangerat aktiviteter för väntande, blivande adoptivföräldrar och adoptivfamiljer. Vårt sikte är inställt på att under 2006 bilda en lokalavdelning av FFIA i Stockholm.

Under hösten träffades blivande adoptivföräldrar några lördagar på öppna förskolan för adopterade barn, Spira, i Stockholm och knöt kontakter, fikade och diskuterade kring olika teman. Träffarna samlade så många intresserade att vi bestämde oss för att fortsätta med samma form under våren. Några av höstens träffar kommer att gå i repris och nya tillkommer.

DEN FÖRSTA TEMATRÄFFEN i vår, i februari, vände sig till blivande pappor. Adoptivpapporna Fredrik och Anders berättade för blivande pappor om sina erfarenheter från väntanstiden, resan och den första tiden hemma med barnen. Tillfälle fanns till frågor och diskussion.

Det var stor uppslutning av blivande pappor som fick klämma ihop sig i öppna förskolans lekrum, och svårt att få tiden att räcka till i detta enbart manliga forum. Blivande mammor var förstas också välkomna, men enbart på fika och runda bordssamtal i köket.

Pappaträffar kommer att äga rum också senare i år, troligen till hösten, eftersom vi tror att behovet är stort av "killsnack".

Den andra träffen i februari handlade om olika sätt att bära barn med

demonstration av olika hjälpmedel som bärselar och -sjalar, och om varför det är så viktigt för anknytning mellan barn och förälder att bära.

Vårens tredje träff handlar om syskonväntan och om att förbereda blivande storasyskon inför resan, men också om det som kommer sedan, till exempel svartsjuka mellan syskon.

I APRIL KOMMER VI dels att ha en informationskväll om föräldrapenning med besök från Försäkringskassan, dels ha en lördagsträff för blivande anhöriga – mormor, farfar eller kanske moster? Då berättar vi om hur adoptionsprocessen går till, och pratar kring anknytning. Tillfälle till frågor finns.

Vårens sista träff kommer att handla om adoptionsresan, och om att möta sitt barn och hur man kan förbereda sig.

Är du intresserad? Mer information om bland annat hur du anmäler dig till träffarna finns på FFIA:s hemsida www.ffa.se.

I slutet av februari startade också kursen "Att möta sitt barn", som tidigare har annonserats som "barnavårdskurs". Under de fem träffarna möter deltagarna bland annat BVC-sköterska och logoped.

Olika aspekter på adoptionsresan diskuteras, liksom anknytning och olika sätt att underlätta den för föräldrar och barn. Kursen kommer att återkomma till hösten.

UTÖVER TEMATRÄFFAR OCH KURSER har vi förstås också utrymme för trevlig samvaro för barn, föräldrar och blivande sådana, till exempel julfest med tomtebesök i januari som uppskatta-

des mycket, inte minst av barnen. Vi hoppas förstås kunna lägga till fler nya aktiviteter, men då behöver vi bli fler aktiva.

Särskilt skulle vi vilja komma i kontakt med er familjer som hunnit vara hemma lite längre med era barn, och få ta del av era synpunkter på vad som skulle vara roligt och intressant att göra i FFIA-regi i Stockholmsområdet.

Du som har idéer och uppslag, eller kanske vill vara med och ordna olika aktiviteter, når oss genom att kontakta kerstin.krebs@telia.com

Vi ses!

HÄLSNINGAR
FFIA/STOCKHOLM
GENOM KERSTIN KREBS

Återresan blir ...

FORTS FRÅN SIDAN 3

FFIA har en broschyr, "Innan jag kom", som vänder sig till adopterade som har funderingar kring sitt ursprung. Den kan beställas genom Kaisa Hammar på FFIA:s kansli. Jag rekommenderar också ett informationsmaterial, "Resan tillbaka", och "Vem är jag, vem vill jag vara". Dessa broschyrer kan beställas på FFIA:s hemsida, www.ffa.se/bibliotek. Mer om att söka sin rötter finns också på hemsidan under fliken "adopterad".

FFIA är en medlemsförening och för att återresorna ska fungera behöver vi få in intresseanmälningar om vilka rese mål som kan vara aktuella i framtiden. Hör gärna av er med förslag till medlemssekretären Kaisa Hammar, 031-704 60 93, kaisa.hammar@ffa.se eller Birgitta Nilsson, tel 031-332 39 39, birgitta.nilsson@ffa.se

BIRGITTA NILSSON

Kinesiska läkare får praktik i Sverige

I början av maj kommer två läkare från Nanjing Social Welfare Institute i Kina att besöka Sverige för att utbildas sig i Ponceti-metoden, en behandling av klumpfot på små barn.

De skall praktisera på ortopedmottagningen vid Astrid Lindgrens barnsjukhus och på ortopedverkstan vid Sankt Görans sjukhus under ledning av barnortopeden Lars Rehnberg.

Projektansvarig för FFIA:s Kinabistånd, Birgitta Engstrand Norén, och personalen på FFIA:s kansli samordnar och planerar utbytet som finansieras genom insamlade medel.

Besöket är det första i en rad planerade utbildningstillfällen som syftar till att förbättra framtidsutsikterna för de allra mest utsatta barnen. De barn som föds med ett handikapp och därför överges.

Vi vill passa på att tacka alla er som bidrar till denna satsning och uppmuntra fler att skänka pengar till detta meningsfulla projekt. Era bidrag är enormt viktiga!

ANNIKA AHREN VARGAS

Projekt för dem som möter adopterade

"Vet du vem jag är?" är arbetsnamnet på ett projekt som FFIA, Adoptionscentrum, Barnens Vänner och Barnen Framför Allt samarbetar kring.

Projektet syftar till att informera dem som möter adopterade i sin profession – socialsekreterare, förskollärare, barnsköterskor, lärare – om adopterades eventuella särskilda behov i ett livslångt perspektiv.

Med hjälp av flera filmer, lärarhandledning och informationsmöten finansierade av Allmänna Arvsfonden, och i samarbete med Utbildningsradion, högskolor och universitet, önskar vi nå ut till dem som behöver mer kunskap i sitt yrke.

I början av mars sändes vår ansökan till Allmänna Arvsfonden och förhoppningsvis har vi besked om finansiering i juni.

HELÉNE MOHLIN

KÄNNER DU TILL SURAT?

Jag är en tjej på 22 år som skulle vilja ha så mycket information som möjligt om staden Surat i Indien, eftersom jag kommer därifrån och funderar lite på mina rötter. Så snälla alla ni som har information om staden ... maila gärna till mig. Bettan / bettizen@hotmail.com

JULFEST I SOLNA. Ett stort tack till alla familjer som deltog vid julfesten den 15 januari. Det är härligt att se alla glada barn och uppskattat när deltagarantalet blir högt.

HÄLSNINGAR FFIA:S STOCKHOLMSGRUPP

EVA NEJMAN OCH HELEN SIGRA
MED FAMILJER

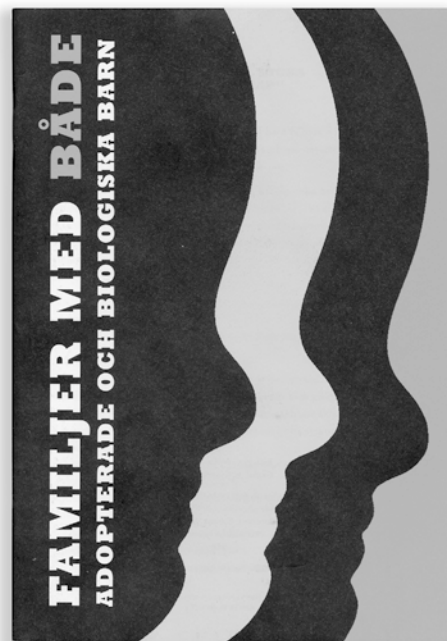
Adopterade och biologiska barn

Den himlastormande glädje det innebär att få barn är unik – och gemensam för alla föräldrar. Alla barn är längtansbarn, oavsett om de kommit till oss via adoption eller på biologisk väg.

Det finns dock en skillnad, föräldraskapen kräver olika av oss. De adopterade och de biologiska barnen har olika behov.

Det är om detta och om de fallor som lurar efter vägen skriften "Familjer med både adopterade och biologiska barn" handlar.

Skriften ingår i adoptionsorganisationernas skriftserie och kan beställas från FFIA:s kansli.

Familjesidan

VI ÄR STOLTA ÖVER våra underbara barn! Glenda kom från Guatemala (via FFIA) 1999 då hon var åtta månader. 2004 följde hon med till Filippinerna och hämtade David, då 2,5 år (via AC). Nu är de åtta och fyra år och har mycket roligt ihop. Katten Blixten är född i Sverige.

HÅKAN OCH HELENE LINDH, GÖTENE

GOD FORTSÄTTNING hälsar Matilda, två år, med familj till Kinakompisarna Malin, Hanna, Hanna, Anna och Jenny. Flickorna kom från Guanxiprovinsen i april 2005.

FAMILJEN BERNELID, YSTAD

HÄR KOMMER ETT FOTO på vår underbara dotter Smilla Wigren från Göteborg. Hon är född i december 2004 i Bogotá, Colombia, och vi kom hem tillsammans 18 december 2005.

▶ HÄLSNINGAR ANNICKA & NICKLAS WIGREN, GÖTEBORG

HÄR ÄR VÅR GULLIGA ELIN på treårsdagen. Vi kom hem med henne i mars 2005 från Nanning i Guangxi. Vi hälsar till alla som var med.

FAMILJEN WALLIN,
VALBO

HÄR KOMMER EN NYÅRSHÄLSNING från Ida & Linn till deras kompisar från Yulin SWI i Guangxi. Vi kom alla hem till Sverige i november 2004.

▶ FAMILJERNA
MORIN OCH
TULLGREN

Vill ni ha pappersbilder i retur skicka med ett frankerat och adresserat kuvert. Observera att digitala bilder bör vara högupplösta för tryck. Ställ in kameran på största storlek och högsta kvalitet.